

Anatomia humana

SOBRE VIOLÈNCIA I BUROCRÀCIA

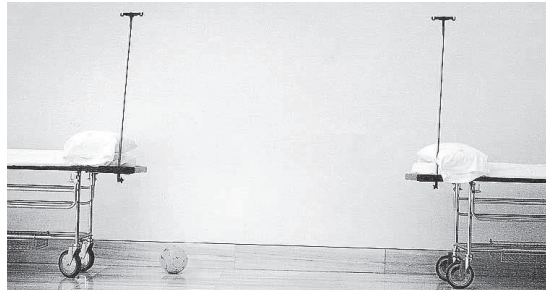
Jorge Bello
Metge pediatria

Ningú no em negarà que hi ha una forma particular de violència en la prepotència, i en la mala gestió dels diners i dels serveis públics. Aquesta violència també va quedar palesa en la voluntat tossuda de no negociar.

És la violència del nepotisme, de la incompetència, de la corrupció sistemàtica, de la decisió fonamentada en el capritx i no pas en la raó. És la violència de la paparra. És la violència d'haver de sortir corrents, i d'haver-se d'amagar dins el laberint de la burocràcia.

La burocràcia és una forma de violència quan és instrument d'un poder despòtic. En una comunitat democràtica, el poder despòtic es manté a la cadira, s'aferra a la cadira, només pot mantenir-se en el poder gràcies a una llei, un decret, una norma, la signatura d'un amic, quelcom de burocràtic.

♦ **DAQUESTA MANERA, VIOLÈNCIA,** oder i burocràcia són conceptes relacionats. La burocràcia és una eina al servei del mal poder polític quan el polític, o el gestor, miren d'amagar la mala gestió, la incompetència, la voluntat delictiva, dins el laberint d'una burocràcia recargolada

No era pas un joc: ara que se'n faci responsable.

La pràctica de la violència, com tota acció, canvia el món, però el més probable és que sigui a canvi d'un món més violent.

gairebé fins l'infinit.

La burocràcia és de vegades la negació de la raó, i llavors és una forma de violència. Quan és una llei o un decret fet a mida, la burocràcia serà contrària a la raó, però això no obstant s'acaba imposant. Aquesta forma malèvola de burocràcia és la que permet els desnonaments, per exemple, perquè aquí no preval la raó sinó la llei o el decret que, fet a posta, beneficia a qui no té raó.

És la malèvola burocràcia que fa que un judici sigui llarguissim, laberíntic, gairebé interminable. És la que permet que el mal gestor no se'n faci responsable, és la que permet que no hi tornin mai més els diners mal gestionats, mal gastats, o ben

embutxacats.

Sobre les relacions que el poder estableix amb la violència, i sobre la burocràcia quant a tirania, i capaç d'amagar-ne el responsable, hi ha un llibre necessari, un clàssic que us proposo de llegir. És «Sobre la violència».

♦ **LAUTORA N'ÉS HANNAH ARENDT,** ense dubte una de les intel·lectuals més potents del pensament contemporani. De la versió en català (ed. Angle, 2011), me'n permeto de transcriure:

«Actualment hauríem d'afegir la forma més recent, i segons com la més terrible, d'aquesta dominació: la burocràcia o el domini d'un envessat sistema de càrrecs oficials en què cap home (...) pot ser considerat responsable, i que podria

ser anomenat amb propietat com el domini de Ningú.»
L'autora continua tot afirmant que si «definim la tirania com el govern que no ha de retre comptes d'ell mateix, el domini de Ningú és clarament la més tirànica de totes les formes de govern, ja que no hi ha ningú a qui poder exigir que respongui d'allò fet.» (p. 62)

«Com més gran sigui la burocratització de la vida pública, més atractiva serà la violència. En una burocràcia desenvolupada per complet, no hi ha ningú amb qui es pugui enraonar, a qui se li puguin exposar els greuges (...).

La burocràcia és la forma de govern en què cadascú és privat de llibertat política o del poder d'actuar (...) i allà on tots són igualment impotents hi ha una tirania sense tirà.» (p. 107)

♦ **I EL LLIBRE ACABA DIENT-NOS QUE** «aquells que tenen el poder i senten que se'ls escapa de les mans, sempre han tingut dificultat per resistir-se a la temptació de substituir-lo per la violència.» (p. 114)

Queda vist que violència, poder i burocràcia són tres conceptes relacionats. Queden relacionats, per exemple, quan l'amiguisme, que tard o d'hora es fa dèspota i tirà, avui possa aquí un gestor de cega submissió, i demà l'amaga dins un càrrec ben protegit per la burocràcia.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

DISSIDÈNCIES

Gustau Juan Benezam

Estiu, temps de vacances, temps de reflexions. El curs acadèmic passat ha estat especialment polèmic; perquè el sistema educatiu, tot i l'impacte de les xarxes socials, segueix essent un element de prou important en la transmissió de conductes i habilitats, de valors i de cultura. Per açò els nacionalistes espanyols, que són majoria, actuen els nacionalistes perifèrics, minoritaris, d'adoctrinar les generacions joves, aquí amb una programa d'escola pública i en català.

A Mallorca, quan algú acusa un altre d'allò que ell fa, li apliquen una expressió popular molt gràfica: un ase va dir a un porc orellut.

Perquè, amb l'excusa del fracàs escolar, que la nostra escola adoctrinava en el separatisme i en no sé quantes altres malifetes, que els nostres infants no saben bé castellà, que no és precisament la llengua que està socialment en recessió, sinó al contrari i que, a més, saben poc anglès, tan necessari avui, les nostres au-

Una altra cosa és quan una cultura petita, com la nostra, és vista com a dissident perillós pel poder establert.

toritats han aprovat unes reformes educatives, que han tingut una forta contestació social.

D'aquí m'ha vingut a la memòria l'anècdota que em va succeir el passat

dia 2 de novembre quan, en sonar el timbre de ca meua, em vaig trobar amb una colla d'adolescents mig disfressades: Halloween! em van dir.

♦ **DEL HALLOWEEN,** la festa anglosaxona dels morts i de les bruixes, que ens recorda el nostre carnaval, bé que n'havia sentit a parlar: qui més qui menys ha vist qualque pel·lícula americana.

Rarament la majoria de pobles i de cultures han viscut del tot aïllades i totes s'influencien mútuament poc o molt, en el llenguatge, en els costums, en la música, en les creences... tot i que als pobles petits i a les cultures minoritàries -com la nostra- se'ls permet tot just deixar rastre, com a molt (i, tanmateix, les grans cultures, com la castellana, tenen por que posem en perill la seva existència?).

El contacte entre races, llengües i cultures ni és dolent ni ens ha de fer por. Una altra cosa és quan la influència no és

mútua, sinó que implica la progressiva o ràpida desaparició o degradació d'un dels dos. Una altra cosa és quan una cultura petita, com la nostra, és vista com a dissident perillós pel poder establert.

Aquí i avui, la creixent influència cultural anglosaxona dominant, amb el ja consolidat Papà Noel-Coca Cola i més la recent introducció del Halloween, entre d'altres molts costums i maneres, en perjudici de les tradicions culturals pròpies, fan patent una progressiva pèrdua de la pròpia identitat cultural, sobretot per part de les generacions més joves.

♦ **DIGUEM-HO CLAR:** per aprendre bé el castellà o l'anglès, els nostres infants i adolescents no necessiten ni TIL's ni Lomce's que els incentivin, és la necessitat la que espavila; el castellà és patentment dominant a tots els nivells de la nostra societat i la cada vegada més massiva addicció de les generacions joves a les xarxes de comunicació social, on la cultura anglosaxona és dominant, ja n'és un bon estímul per aprendre anglès. Avui sembla que el bilingüisme que propugna l'actual govern balear no és realment el castellà-català, sinó el castellà-anglès; el trilingüisme seria, així, sols un pas entremig.